

БУДУЧІСТЬ НАЦІЇ

THE FUTURE OF THE NATION
The Bulletin of the Ukrainian Cath.
Brotherhood of Canada
Semi-monthly. \$1.00 per year.

**ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КАТО-
ЛИЦЬКИЙ ДВОТИЖНЕВНИК
В КАНАДІ**
Передплата на рік: \$1.00

БЮЛЕТЕНЬ БРАЦТВА УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ

Рік VII, ч. 24(48) ПОРКТОН, САСК. 14 Грудня 1939

Vol. VII, No. 24(48) YORKTON, SASK. Dec. 14 1939

ЗА ВОЛЮ РІДНОЇ ЗЕМЛІ! ПРОТИ ЧЕРВОНОГО НАІЗДУ!

Для 30 листопада 1939 червона Москва брутально і по варварськи напала на малий нарід фінляндців, що числить всього 3,600,000 душ. Значить ціла Фінляндія має стільки населення, що один Ленінград — місто під боком

Фінляндії, збудоване козацькими руками на фінських болотах тому 200 літ. Більшовики зараз першого дня нападу, не виповівши навіть урядово війни — бо пощож це для новітніх катів — стали з літаків бомбардувати сто-

лицю Фінляндії Гельсінгфорс і при тому вбили понад двіста осіб, безвинних жінок і дітей. Гельсінгфорс має 268,000 населення і все це населення тепер повтікало з міста в окружні ліси, вкриті грубими снігами.

Наш образок представляє фінляндського жовніра, що стоїть на сторожі — на границі рідної землі, проти дикої навали Москви. Москалі є 50 разів більше — але фінляндці не уступили ані пяди землі без бою і завзято боронять кожної хати. На чолі фінляндської армії стоїть Карло Густав Маннергейм, старий воєвник, котрий уже раз побідив москалів тому 20 літ. Він так відзивався до свого війська: "Мужні жовніри фінляндці! Перенимаю команду в той час, коли наш старий ворог знова нападає на наш край."

"Довіря до свого провідника, це перше успіху. Ви знаєте мене і я знаю вас. Я знаю, що ціла країна готова виконати свій обов'язок аж до смерті. Ця війна не є чим іншим, тільки продовженням і кінцевим актом нашого змагу до волі. Боремося за наші дома, віру і вітчизну!"

Який настрій панує у Фінляндії видно з того, що всі стежки, дороги, предмети, річі і дома, які фінляндці мусіли залишити на поталу перед ордою червоної дичі — солідно підміновано. Якийсь фінляндець втікав так, що не мав часу плаща на себе взяти — а там сніги і сильні морози — але не забув підмінувати свого дому, щоб належно "привитати" червоних. Москалі спускають свої війська через легководи з літаків і так стараються ззаду поклати фінляндців — але в карельських селі Олькінурі самі жінки і діти справлялися з тими "летунами" — вилами і коцюбами доконали поган-

ція, бо мужчини всі пішли на війну криваву фінляндської підбугунової пристрасті Петсамо. З літака забрали ще новісний скоростріл. Отак фінляндці витягали москалів на своїй землі. А москалі як та саранча пруться і пруться без кінця — головно на півночі, під самими бугунами — де є багаті поклади нікелю, бурею найбільшій на світі (бо перші є в Канаді, Судурбі) а нікель є колюче потрібний до виробу стрілен... Ось яка безхарактерність і мерзота червоної Москви, котра ще недавно кричала на всіх вулицях про "війну війни", творили "ліги проти війни і фашизму" — а нині та сама Москва і ті самі комуністи, без ліки і встиду напали на малесеньку Фінляндію та граблять бідний безвинний край! Ось Москва без маски!

Не диво, що 4 грудня Аргентина зажадала в Лізі Націй, щоби Совітську Росію викинули з членства. Кождий чесний чоловік мерзяться, як останню гидоту — комунізм!

ХТО ТАКИЙ СТАЛІН?

Щоб зрозуміти Сталіна, треба знати, звідки він вийшов — де родився, де і хто його виховував, якими героями живився його уява за молодих літ, ітд...

Сталін родився на Кавказі, в гірській, Богом і людьми забутий, закутій 21 грудня 1879 р. недалеко містечка Горі. Батько його був полтавцяком і плямком. Коли вписав, тоді нестемно побивав жену, котра довгий час не мала дітей. Коли родився малий Йосіф Висаріоновіч Джугашвілі — бо це є правдиве ім'я Сталіна — то мав зрості палиць в нозі а руку частинно суху. Однак мама офірувала його Богові — а батько, видно чортів. Мама хотіла, щоби він став православним священником і тому дала його на науку, а радше випакала і випросила, щоби малюго грузина прийняли до початкової російської православної школи в Тифлісі, де він навчився писати, читати — і рабувати. Батько серед пияństwa і проклятих помер, коли Йосіф був дев'ять літ а мама ходила прати і мити підлоги, щоби лише зібрати кілька необхідних центів на науку для сина.

Отакі початки і наука нинішнього диктатора 180 мільйонів душ в совітах — Сталіна. Ще коли він жив недалеко Горі і потім в Горі, де батько перенісся, плямив та був матір — ще тоді він наслуговував грузинських казаків про кавказьких розбійників — абреків, щось як наших добувців... А Кавказ повний був тих постатей, мстивих до останньої каплі крові і зрадливих, як гірські ріки. Толстой оповідав про такого абрека Шаміля, котрий боровся проти москалів. Найкращим пол-

ководцем того Шаміля був Гаджі Муррад, однак Гаджі був родовим ворогом Шаміля. І так мимо всего Гаджі акції втік від тих самих москалів, котрі цілий час виривав і зраджує всі тайни Шаміля. Розповідає, як Шаміль заманив раз свого противника, грузинського князя — зарівав його а потім ще його матір і дітей. Коли питали, чому стільки жорстокості, то Гаджі відповідає:

— **Вашого не розумієте?** Коли хтось скочив передніми ногами, то так само треба почокотати задніми... Коли ви раз почали виривувати рід, то треба виривати всіх. Не можна лишити ані одного мстника надалі!

Наша давнина оповідає про вождя касогів, Редедю хана, котрого зарізали перед його військом — таке було звичаєсь право на Кавказі. І ще дике, нестемне потворне право — Джугашвілі **нині завів у всіх совітах**. Кавказький абрек, бандит і збєжак, став царем Росії. За малих літ діти гідилися ним і тому, що був каліка і тому, що в його домі вічні були проклони, бійки і сварки — він досі почувався меншевартним і відповідно до того стану своєї духовності ненавидить цілим оством культуру Європи. Де може, там і винищує. Ціла Росія стала концентраційним табором а всі її горажири стали в'язнями, котрі болять слово промовити, болять думати, — щоби не викрили, щоби хтось не доніс і скорє ГПУ не зомардувало. А де є ще останки вільної думки, там Сталін суворо і вилупос. Тому **штучним голодом на Україні в 1933 році здесятьмільйонно паселення** — вимерло тоді 7 мільон осіб. Далі буде.

КОМУНІСТИЧНА МОРАЛЬНІСТЬ

Комуністи робітникам торочать одню — а роблять друге. Закакують бідному, то, самі повними пригрозками уживають. Інш в них то "пролетари" — жебраки і вічно їм то пригадують, щоби такими були до суду-ві-

ку — а самі то багатії-мільйонери, котрі на людській кривавиці збивають грубі гроші і потім уживають в тих, так ними окричаних, буржуазних краінах.

Жінка Моголова є жидівка з Ростова над Доном. Її правдиве ім'я є Скрібана — але вона змінила собі ім'я на "Жемчужина" — бо так краще звучить перед голами. Оноді позбавили її більшовицької праці а причина того така. Її Стейтх Скрібана має рідного брата, жиду Шльоме Карпа, що живе в Бріджпорт, Кон. Через Скрібану Карп має зробити для більшовиків велитенські замовлення в Стейтхах на будову кораблів смюмо сто мільйонів доларів. За те умовилися, що Шльомко дістане 2% торгового — або крутто два мільйони доларів від совітів безбедурно, бо що значить зробити замовлення, коли хтось інший за нього платить. Однак Карпові не повелось з тим замовленням а Скрібана, котра по тім причині навіть приїжджала до Америки і котру в Білім Домі приймали сама пані Рузвельтова, стратила роботу в більшовиків. Комісія Дасса витягнула це все від Карпа а воно стало загальною звісткою, а коли дійшло до Москви — там "таваричі" дуже скривилися... От пролетарі і оборонці робучих!

Мортко Торес, французький адвокатор, той самий, що боронив Шварцбарта — обвинника головного отамана тепер втік перед французькою поліцією а суд в Парижі позаочно засудив його на шість літ.

Мортко дійшов до високої ранги у Франції. Був послом і секретарем комуністичної партії. Але взяли його до війська — і тоді Мортко втік. Він був дуже відважний, коли на суді в Парижі очерняючи а плямив пам'ять нещасного Петлюри — тоді він був дуже воєнничий. Але коли приїхшлось наставити власну скірю — дав знати ногам і досі його не знайшли. Але пошукують і може Торес бодай частинно буде май можливість спокутувати свої лайдства...

Відповідь — Славний німецький професор медицини Вірхоф чув велику нехіть до дармових лікарських порад яких домагались його знайомі при всяких нагодах.

Одна дама спитала професора раз:

— Пане професоре, як зачинається тиф?

— Букопо "Т", сказала пані — відповів славний лікар.

Услужений — Яде кухарка з міста, а в дорозі губить кобасу. На щастя стрічає згубу песьничий челядин, бере відкусе великий кавалок кобаси, а описав догане кухарку і кричить: Нате вам ваше. Що згубили те віддаю, а за те, що я найшов, а вже кавалок відкусю.

ЗІ ЗОЛОТИХ ВІРШІВ ЖИТТЯ

А в нас правда, правда воля —
напідбавля в світлі дола.
Згине срібло згине злото,
занадобавля клейноди,
тільки правда на Вірші
по нік вічний не загине.
Нехай буде, нехай буде
така Божа воля,
що росла в богах кривавих
українська дола.

Поки Рос зовється Росією,
Дніпро в море летіє —
потім серце українське
з лядцями не зживеться!

П. Кузіш

Що Діється в Нашій Канаді?

Арештували видавця Кларіона в Торонто а у Вінніпегу комуністи дали видають ту саму газету? — Що француззи дали своїм журнарам? — Як посилали листи до Старого Краю? — Скільки коштують воєнні закупки? — Депо про нашу шпешідо? — І про свинину? хто став першим в плеканню пшениці?

15 листопада поліція в Торонто арештувала видавця комуністичної часописі Кларіон, Доглеса Стюарта, котрого будуть судити за нарушення закону про оборону Канади. Однак комуністи тим дуже не злякалися і зараз у Вінніпегу стали видавати далі той самий Кларіон: — додавши лише для відміни два слова — "Mid-West Clarion". В цій то часописі більшовики явно кажуть так: "Запевнення правительств про чисту гру не значать нічого. — Правительство кинуло нам визов, воно склонилося перед домаганими воєнних доробочників. Треба відбити це назазд!" Так дослівно пише цей Кларіон на стор. 6, ч. 187, том VII. Кларіон заповідає "ORGANIZED STRUGGLE" — організовану борбу, а це в комуністичній мові значить стільки, що революція. Цей самий часопис радить, що в Канаді за жовтень було 25 страйків в 14 провінціях — певно зазначених і підюджених комуністами. Той самий часопис подас, що його члени збирали до 28 листопада 1939 \$4,100 на ту комуністичну газету...

А тепер питання, що робимо ми

супроти того всего?

Що ми збирали для нашої часописі?

Бс одинадцять година розправи зі злом — а ми, може спимо?

Французи в Квебеку дали своїм журнарам на війну кориски — старшинам і рядовикам. Так роздали в Монреалі 2,000 коронко. Прегарний примір даруюк.

Всі листи до Старого Краю, до Галличини, можна посилати відтепер через фірму

Thomas Cook & Son, Ltd., 66 King St., Toronto, Ont

Листи треба вложити в одну задрасовану коверту, куди думасте їх пісати і такий цілий лист з ковертою вложити до другої коверти, на котрій адресу треба дати до Томас Кук, Торонто. В цю другу коверту треба вложити також 50 центів на пересилку листа. Фірма Кук с уповноважена урядом Канади пересилати листи до Старого Краю.

Від 1 вересня 1939 до 21 листопада ц.р. видано на воєнні закупки в Канаді \$45 мільонів. Сама пожива для війська коштує дежно \$40,000. За всім мільйонів закуплено одягів і виряду для війська. Самих черевиків купили 132,000 пар.

Заповідають погані живня, коли погода буде далі така, як тепер. Значить, коли не буде снігу або дощу.

Вправді все в Божих руках і Бог може дати нам несподіваний врожай, однак теперішні познаки не с конче заохочуючі.

В листопаді продано 60 мільйонів бушлів пшениці а десять мільйонів ріжково зерна. За тиждень перед 2 грудня продано знова 10 мільйонів бушлів пшениці, з того тільки один мільйон поза Бритицьку імперію. В Канаді все ще много пшениці, котра жеде свого набувця. Ціни постійно ідуть в гору. Хто знає, як буде з весною — та збір в Аргентині і в Австралії не дуже допусе. Це все повинні взяти під розвагу наші хлібороби, доки ще час...

Канада заключила з Британією договір в справі постачання свинини і шинок — тиждень 4,480,000 фунтів по ціні \$20.18 за 112 фунтів канадської ваги в пристани. Це виходить яких 9 центів за живу вагу. Договір заключено до 31 жовтня 1940. Англія зобов'язалася прийняти з Канади навіть більше постачання — аж до 5,600,000 фунтів тиждень, якщо тільки Канада зможе стільки достарити. Для хліборобів гаразд, ціни певні.

Францис Лойд Ригбі з Вемблі, Алта став пшеничним королем на 21 міжнародній збіжків виставі в Шیکاго, Ил. Там Канада все перша і на 21 разів тої вистави канадській 17 разів стали першими за плекання пшениці. Це здобуток дійсно краший і для Канади високо похвальний.

Кругом Англії —

Ціли мирні і ціли воєнні — пожива на картки — 13 літній геніт — Італія дали загадкою.

26 листопада ц.р. премієр Чемберлейн говорив про воєнні ціли Великої Британії. Ці ціли він поділив на мирні і воєнні. Воєнна ціль це: Погром цієї напасної наравної умовости, котра заєдно хоче запанувати над другими при помочи сили. Мирна ціль це: Нова Европа.

Так воєнною ціллю с погром тої духовости, що хоче над усім запанувати при помочи грубої сили, "котра находить грубу радість в переспівуванню других і тортурах безвинних громадян. Ця груба сила оправдує потоптання власного слова здуманими інтересами держави, як тільки найде пригоди обставини."

Нова Европа має стати новою" не в цім змислі, що треба поскидати всі давні граничні стовпи а малу Європу переробити по думці побідників — але

нова духом, бо народи Європи повинні залагоджувати свої труднощі добро значливо і у взаємним терпінню.

На кінці Чемберлейн сказав: "Хочу вікніці пригадати вам, що штука війни полягає в тому, щоби з найбільшою силою натиснути у відповідний час і у відповідний місці. В наших случах про місце і час рішати ці, що відповідають за ведення війни."

28 листопада премієр сказав знова в парламенті ці слова: "Ми почали цю війну не ізза мести і тому не думасмо робити местного мира."

"Ніхто з наа не знає, як довго буде ця війна, як події розвинуться і хто буде з нами а хто проти нас під сам кінець."

Він також вівзав, щоби "не робити опибки та недоцінювати силу ворога."

З 3днем 8 січня 1940 заповіджено у Великій Британії, що свинину а масло будуть давати на картки. Кожний ді-

стане на тиждень по 4 унції. Цукур остане у вільній продажі, однак "споживці повинні записатися в своїй крамниці і отримувати спожиття на один фунт тиждень від особи."

Тринадцятилітній школяр Джан Клоф винайшов нову повітряну бомбу, котру не можуть нахвалитися військові знавці. Він відзначається знаменитими помислами а свої плини докладно опрацював. Йому помагали два хлопці, шкільні товариші, один 14 літ, другий 12 літ.

Мимо всіх запевнень про мир і неутральність Італії все таки на кождо можливість триває в поготівлю армію з 868,000 журнаріс.

Коли хочеш мира, готовся на війну — це була стара притовідка римлян, котрої тепер Мусоліні заздро придержується.

БУДУЧІСТЬ НАЦІЙ

ВЮЛЕТЕНЬ Братства Українців Католиків Канади... Започаткований 1933 р. Записаний згідно зі законами Saskatchewan. Виходить кожен другий тиждень. Видає БУК, членим печатать "Толосу Співчестія". Торонто, Канада. Редактор: М. Д. Кабуцький. (21.00) Подписоків коштує \$1.00. Адреса Редакції: 919 College Ave., Winnipeg, Man. Головний упорядковувач: Mr. D. Kabucnyak, Box 33, Smith, Sask. Передаються і замовляються листи до Головного Управління.

THE FUTURE OF THE NATION

The Bulletin of the Ukrainian Catholic Brotherhood of Canada. Established in the year of our Lord 1933, and published in conformity with the laws of the Province of Saskatchewan. Issued continuously by the said Brotherhood and printed by The Redemptor's Voice, Yorkton, Sask. Edited jointly. Subscription \$1.00 per year. Single copy 5c. Address of the Editor: 919 College Ave., Winnipeg, Man. General Manager: Mr. D. Kabucnyak, Box 33, Smith, Sask. Subscriptions and correspondence to be addressed to the Manager.

ЗНАЧИННЯ ДЕМОКРАТІЇ

Написав Джан В. Дейвіс

(Заввага: Джан В. Дейвіс є широко знаний в Америці як добрий адвокат, політик і громадський діяч. Він був американським амбасадором в Англії, а в 1924 році кандидатом на заступника президента Злучених Держав.)

Я розумію демократію, як певний спосіб життя; як програму або систему упорядкування особистого, громадського і державного життя народів. Народи, які мають демократичну форму правління і життя свободним життям мусіли не тільки за що борючись, але здобувши, змістити в життя і зробити практичною для себе. Демократична форма правління має довести і кріпати історію. Вона з неба не впала. Ми, що користаємося з демократичних свобод дуже часто не знаємо собі справи з того, як довго і тяжко терпіли наші предки за те, щоб добути собі і нам право свободного життя на землі. Шагнувши цей цінний дарунок. Не міннямо його за щось гірше, фальшиве. Держимся випробованої вже демократичної форми правління, бо в протинний разі можемо й ми ще дорого за волю платити.

В демократії можемо кожний жити по своїй волі. Якщо не порушимо прав наших співгромадян, то нас ніхто не питає, як і що робимо. Кожна людина має право розвивати свої особисті здібності і користатися з своїх досягнень. В демократії всі мають однакові права й однаково можуть з них користатися. Одним словом — в демократичних краях людина є людиною. Вона знає, що має не тільки громадянські привілеї, але й обов'язок сплиднити за тим, аби ці привілеї ніхто не використовував; аби в державі була справедливість. Демократія — власне тим і різниться від іншої форми правління, що дає людям рівне право, а рівночасно кладає на них громадянські обов'язки.

Правдиний демократ ніколи не склонить голови перед мітничною фігурою, що зветься "державою"; він не буде на спосіб старинних Римлян обожати ні царів ні диктаторів. Пересічний громадянин демократичної дер-

жави знає, що нею правлять такі самі люди як і він. Свободололюбний чоловік не піддається деспотичній формі правління одної людини чи групи тільки тому, що вона носить двацять титулів. Як державна форма правління є монархістична, то царські права повинні бути точно означені. Це власне суть демократії. Вона каже тим людям, які правлять державою, що саме їм можна, а чого не можна робити. Дялятого англії вже сотки літ тому примусили свого короля підписати "Магну Крату," а американці поставили на сторони громадянських свобод Приписи Законів (BILLS OF RIGHT) — та федеральну, стейтову і домініальну конституцію. Кожний з цих документів стереже певні особисті права, як зазначено в Декларації Незалежності, котрих не сміє порушити ні король, ні парламент, ні президент, ні конгрес, ні губернатор. Взагалі ніхто не має права надкушувати свої права.

Завдяки такій формі правління в демократичних краях пакує більший добробут і більше щастя ніж деінде. До тих людей, що критикують демократичну форму правління, ми скажемо так: "Приставайте, панове, до гурту і разом з ними старайтеся зробити її кращою." А тим, котрі відвертають ся від демократії і безкритично хотіли віддати до диспозиції самовільного диктатора; тим, котрі хотять проминати демократію за деспотизм, ми можемо сміло сказати, "Панове, нам з вами не подорозі; ми передбачуємо на основі історичних фактів, що ви на тім добре не вийдете." Хочемо повторити слова Дж. С. Міла, що насильством добра створити не можна. "Малі люди ніколи не творять великих діл."

УКРАЇНА І АНГЛІЯ. ТОМУ 200 ЛІТ

Посвянення Петра I по панування над Балтиком настрожило англіїців та чимало їх непокоїло, коли він осадив вояків над Балтиком. В англійській Палаті Громад живо над тим дебатували а англійський уряд навіть видав окрему книжку про цю справу. Англіяська дипломатія наважувалася тоді з'язки з українцями. Посол в Штотгольмі, лорд Каргест був в контакті з

гетьманом Орликом а в Гамбурзі запровадилися з Войнаровським Метісов, що щиро захоплювався особистим чаром особистості лідарського українця. Войнаровський добре дбав про діло і використовував пригрозі обставини.

Ось так писав Метісов до свого уряду: "Вчора я довго розмовляв з Войнаровським, Мазениним сестриком. Він змаював мені ситуацію в північній Європі та казав на загрозу інтересів Його Величності від царя. Господар Лівонії цар і незабаром зможе контролювати цілу північну Європу, а тоді рівновага назавжди захиститься. Один зі засобів ослабити царську могутність, це на думку Войнаровського підтримувати козацьку націю, нині знищену в своїх правах і вольностях. Англія знає, як казав мені пан Войнаровський, яке це страждання для цілої нації бути в неволі. Тим більше, що козацька нація є нацією вольнолюбна."

Та ці старання Войнаровського покінчилися його особистою трагедією. Москва дізналася про все через своїх шпівнів і вирішила долю цього українського патріота по своєму. 12 жовтня 1716 р. московський агент в Гамбурзі організував з наказу Петра напад на Андрія Войнаровського. Його схопили та відвезли до Москви. Там піддали допитам і тортурам. Опісля заслали в Сибір, де він помер в Якутську.

І не дивно, що більшовики славлять Петра царя I. Так само робить нинішня — червона Москва.

Схоплює, тортурує і мучить по Сибірах, на Соловках і в тюрмах тисячі українських патріотів — бо Войнаровських нині легіон....

Але не убити ні живого духа народу. Україна все таки буде вільна!

З нагоди десятиліття наша часопись "Українські Вісті" викладе тільки в однім числі 49—\$158.48 датків на пресфод. Це свідчить про гарне зарозуміння ваги преси серед українців, католиків Канади.

А що Ви, і Ви, і Ви ЗРОБИЛИ ДОСІ для своєї преси?

НЕДІЛЯ ДЕНЬ ГОСПОДЕНЬ.

СЛОВНИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК.

ЦЕРКВА В НАРОДІ

Церковний Календар. Грудень, 1939

14. четвер — Наука прор.
15. п'ятниця — Авакума прор.
16. субота — Софія прор.
17. неділя — 29 по С. Варварі, Ів. Дамаска
18. понеділок — † Св. Олександр.
19. вівторок — Нікола Чудотворця
20. середа — Амвросія св.
21. четвер — Патавія прор.
22. п'ятниця — Непорочне Зачаття Пр. Пр. Д.
23. субота — Мина і ін. мч.
24. неділя — Пророцтва. Даниїла Ств.
25. понеділок — Спиридона прор.
26. вівторок — Евстратія і ін. мч.
27. середа — Терса і Девіа мч.
28. четвер — Елеутерія свт.
29. п'ятниця — Аггея прор.
30. субота — Давида прор.
31. неділя пер. Різдв. Отця. Св. Св. Св.

УСТАВ

17. неділя 29 по Зіс. Св. Варварі — гл. 4. св. востр. 7. на Сл. Б. ап. 250, св. Лук. 85. св. Варварі ап. 208, св. Мат. 104.
19. — вівторок — св. о. Нікола — Лтінг: св. утр. Ів. 36, на Сл. Б. ап. 336, св. Лук. 24.
22. — п'ятниця. Непорочне Зачаття — Лтінг, св. утр. Лук. 4. на Сл. Б. ап. 330, св. Лук. 3.
24. — неділя 30 по Зіс. Пророцтва — гл. 5. св. востр. 8, на Сл. Б. ап. 257, св. Лук. 76.
31. — Нед. 31 по Зіс. Отця — гл. 6. св. востр. 9, на Сл. Б. ап. 338, св. Мат. 1. — це неділя перед Різдвом. На Різдво посласмо дарунки. Найбагатшим дарунком буде щось терпелив і добре. Коли завітати цілорічну передачу БН для юго-схід — це буде прекрасний дарунок, бо тривав добрий. Зробіть це!

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

14 грудня 1918 війська Директорії УНР завоювали Київ і примусили бегство московських добровольців в районі г. Кельмен, які в столиці України поклалися навіть розвивати пограду Шенгена. Однак з півночі над-

сувала ще грішніша хмара червоних добровольців, котрі кинули Україну досі і з котрими боротьба ще не покінчилася.

19 грудня 1240 татари руйнують Київ. Як наслідок наш літописець, від реву татарських верблюдів і ірраціона коняв тяжко було дочути голосу в місті. Наші боронилися до останку в укріплених мурах Десятинної церкви під проводом наставника галицького короля Данила. Та загала тоді в верблій бою величезна злиха Київ, котра в ту вирішальну хвилину боронити всій Україні перед татарами. З Києва Батій з татарами посувала на Галичину — так як тепер новий Батій з московською ордою....

21 грудня 1764 царина Катерина московська скасувала гетьманщину на Україні. Останнім гетьманом України був Кирило Розумовський, що походив з простого роду Розумів, з села Козельця на Чернігівщині. Українська старшина старалася завести дідине гетьманство в роді Розумовських і це набуло стало останньою причиною, чому Москва вирішила набути невідомого суверенізму раз на все. Однак сподоби воли і прав ніколи на Україні не пощадилися — і не забудуться.

25 грудня 1917 зачалася українсько-білоруська війна — котра ще не скінчилася в котрій кінцевий акт будемо за часом Божим незадовго пережити!

о. др. Василь Кущир

ІКЕ ВО СВЯТИХ ОТЕЦЬ НАШ
НИКОЛАЙ, МІР ЛІКІВСЬКИХ ЧУДО-
ТВОРЦІВ.

.Блаженіє Св. Луки вч. 24.

І зійшовши з ними, ставив Ісус на рівнину, і багато його учеників, і велике множество людей з усієї Юдеї і Єрусалиму і пошора Тирю і Сидону, що прийшли послухати його і вмістити від своїх недуг. І мучені нечистими духами, удорожувалися. І весь народ старався його доторкнутися, бо сила з нього виходила і удорожувала всіх. А він зніс очі на своїх учеників і говорив:

Блаженні ви бо, бо вище царство Боже; блаженні, бо тепер голоді, бо насититеся. Блаженні ви, коли зневажать вас люди і коли проклянуть вас і зганяють і відкинуть ваше ім'я, як несправедливі, іза Сина Чоловічого. Радуйтеся в той день і веселіться, бо за вас воторога вище засина на небі; бо так само робили пророки їх мій.

НАУКА

"В Мирі савте, священнікостивантель показавася еси; Христово бо пресидобие евангеліє ісполнив, положив еси душу твою о людех твоих, і спас еси неповинних от смерти. Сего ради освятявася еси, яко великий тайнище Божіа благодати."

Тими словами монаху св. Ісакія Церква свята пам'ятає св. Нікола великого Чудотворця. І як далеко і широко простиралася наша земля, де лише віри показувалися св. Христо, та початковий вони такої пам'яті св. Нікола. Бо його життя було так святе, так повне чудес, при його монах сповналося стільки чудес і його молитва в для вільного чоловіка так помічна і хосенна, що світ во віки буде молитися і визнавати: "Радуйся Ніколае, великий Чудотворче."

Св. Николай вибраний-христ в своїй матері, святой від дитинства, був славою молодця, був често старця, показавою священника, сонинням беснот епископом. Його чуда розповсюдились по всій землі, його мовчавість всім, а в Дух Божий не устала, для вивчення свогого слуги, діляти нових чуд. Його просять в морях, величаво на суші, правляють у всіх небезпечних. Коли вогоржує туча, шаліє море, тоді всі зі слезами призивають св. Нікола. І не лише до християн, але також до поган діяла його велика сила.

Св. Николай родився в другій половині третього століття в місті ПАТАРАХ в старинній Лінії, в Малій Азії. Отець його Теодан а мати Нонна були ревними християнами. Стрий його також Николай був епископом в Патарах. О молодці ділах св. Николай знавмо мало. З дітими зростає він чеснотами і вже тоді звертає на себе загальну увагу не лише християн але також поган. Його обранням і виконанням займає його стрий, епископ Патар. По свідченню св. Ісакія св. Николай на священника. Як же полюбив передання, по рукоположенні епископ, наповнений Духом Святим сказав о нім так: "Ось видю, браття, нове сонце, ринкохде над кінцями землі і милостиво поміжко печалити. О, блаженне стадо, котре удостоїлось такого пастира. Гарно він буде пасти душі заблудних і повернуть їх на дуга благодати, а нахочається в бідях, явиться теплим помічником."

Як священник, засіяв св. Николай цілим беснотом чеснот. Коли епископ Николай поїхав до Єрусалиму, поклянувшись святим місцем, тоді св. Николай управляв його єпархією. Ціле село мавно, яке одділяло по своїх родичах, заваж він тоді діляти між бідних і потребувачи. Лукалося тоді таке, що один, зовсім замоложий купець, не міг видати своїх конюх вийти, а мав їх три, тому що не мали

відповідного віна. Св. Николай довідався про це і ніщо підешу йому більшу суму золота. Так сталося при нагоді вічнаниа одної доньки, так повторилося також при нагоді вічнаниа доньки другої, і третьої. Но той Батько підлянув, що це св. Николай в тайни прихити до йому на поміч. Вістка про це рознеслася скоро по всіа околиці. Від того не було ані одного чоловіка бідного, або опущеного або задовоженного, котрому би св. Николай не пришило з поміччю. І так в руки Отця Небесного зложив він ціле своє майно, роздаючи його убогим, а Господь возвеличав його і нагородив його своєю творити чуда.

По повероті свого стрийка, вибрався св. Николай до Єрусалиму. І заведений сія на корабель, то хотів була прекрасна погода-иін предказав, що же і велика буря. І справді завпав вітри, зашпінююся море; мореплавці побачили, що чема для них спасення і що їх же неспинача загиніла. Тоді св. Николай зачав горати молитви і буря утихла. А коли один з моряків упав з високого мачу і забився, то св. Николай прихрипув його в чудесний спосіб до життя. Коли прибув до міста Александрії, слава про чуда св. Николай рознеслася блискавою по місті. Товпи народа збіглися до нього і просили о благословення. Він благословляв їх і уздоровляв всіх недужих, яких до нього прибували і які до нього з вірою приступали.

По повероті домі, задумав св. Николай вступити до монастиря, однак, за Божим влох новенням, пізнав, що Бог кличе його до тяжкого душпастирського життя. Він переселився до міста МИРІ, сонці Лікії і тут далісе трудився, перебуваючи цілним дням на молитві.

В тім часі помер архієпископ Мир Йоан. Коли зібрався доповідати єпископи, щоб вибрати нового Архипастира, то в горячих молитвах, просили вони Господа, щоб на це становище поміг їм вибрати найвідпіншого чоловіка. І як каже передання, найстарший єпископ почув в своїому серці приказ Божий, щоб найближчої нощі, станув при дерах Церкви, а хто перший приде до церкви, цей є призначений на єпископа. І так сталося! Перший, що прибув рано до церкви на молитву, був св. Николай. Його тоді поставлено архієпископом Мир. Радію пошнав народ нового пастира, в котрім біди і опущені найшли опікуна, а всі наймили Вітця. Як злиднів св. Николай в нічм свого життя не зміняв. Найбільше дбав він про бідних і помагав їм всякими способами, при чм Господь Бог, нерас в чудесній спосіб, спомагав подити свого сауги. Коли в Мирах був голод, около 312 року, то св. Николай лився в сіні одного купця збіжя в Сидилій, дав йому три золоті задатку і казав жести збіжжє кораблем до Мир. Прокнувшись купця-гдаждо то був звичайний сон, но в руці тримав задаток. І селчас поплив кораблем, навантаженим пшеницею, до Мир, де св. Николай закупив від нього всю збіжжє.

За лютото переслідування Християн, як зачав Лікіній, св. Николай був рівнож переслідуваний і довго сидів у в'язниці, аж дои Константин Великий не дав свободи св. вірі. Дуже дане переданіє каже, що св. Николай

МИТРОПОЛИТ ШЕНТИЦЬКИЙ БАТЬКО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Основинок Національного Музея

Найбільшим — культурним ділом Митрополита є основинок і матеріальне забезпечення **Українського Національного Музею у Львові (1913 року)**. Якби Митрополит Андрей нічого іншого не доконав, одей Музей ставить Його в лаву найкращих синів Украй-

брав участь на першій соборі в Нікеї, проти безбожного Арія, однак це не є певним.

Чуда, якими Господь прославив св. Николая, були так численні, що в далекіх сторонах, навіть погане признали його поміч.

А коли помер, то ніхто не є в силі переписати чудес, якими прославився його моці. Нема на землі такого місця, де не засікали слава чудес благочестивого владдики. Моці св. Николая перенесено в році 1087 з Мир до Барі, до Італії. Память цього перенесення обходять св. Церква-дня 9. травня. Моці ці спочинають нині в золотій осуді в церкві ім. св. Николая, а з моцім по ні мішаний день витікає благовоице, цінительне миро.

В році 1092 Папа Урбан II. вистав до великого київського князя Всеволода Ізяслава, свогою поста Теодора з повідомленням о перенесенні моцім св. Николая з Мир до Барі, а тодішній митрополит України Ефрем (1080—1096) установа пам'ятку перенесення моцім св. Николая сваточним днем нашої Церкви. Був то час, коли Паргород зіврав був аж ксьмє звязь з Римом, а на цілім сході, одна тілкія Українська Церква була в зчуности з Апостольським Престолам і пам'ятку перенесення моцім Святого осібом службою шанувала. Це ще один з доказів, що наша Українська Церква підчинялася Римському Папі, та що вона не хотіла мати нічого спільного з грецькою схизмою, а єдиіст є св. Церкв була для України завісиди правдою святою.

А коли глянемо на нашу українську землю, то нема одної хати, деби не було образу св. Николая. І серед найбільшої журби до нього протегатюють наші руси з молитвою о поміч. Кілько то церков наміж є присвячених йому пам'яті і чести св. Николая. В наміж богослуженнях на кожному місці згадують пам'ят св. Николая, а кожний іктер присвячений його пам'яті, в кожнім ікономстві бачимо його образ, як один з намісних образів. І нині, серед тяжкого злохотіа нашого народу, тоді коли він полав від тяжке арміо большевицької Москви, наш народ уповає на поміч св. Николая, його славити і величати і вірити, що великий Чудотворець охоронить наш народ перед живими ворогами і поможе йому своїми молитвами діждатися кращих часів любови, свободи і щастя, гідного життя перед людьми і святого життя перед Богом. Аміна.

НИ.

Побіч того Митрополит Шентницький щиро попірав українське малпрство, даючи стипендіі молодим українським малпрарям на студії, закуповуючи їхні твори і т.д.

Опікун Молоді

Українська убога молодь шкільна та українські сироти мали в Митрополиті любачого та щедрого тата-добродія.

Для найбільшої дітвори з міст, Митрополит заложив зразу у Миловано коло Томмача так звану "Вакаційну Оселю" для соток дітей, а опісля велике Літнмце цебто пристановище на час літа в митрополитичних лісах у Підліоті в Карпатах. Відразу можна там примістити кілька тисяч дітвори у віці від 4 до 14 року життя.

Опікун Сиріт

Другою групою дітвори, котрою Митрополит особливо завнявся, були круглі осенні сироти. Для них за починок Митрополита відічнено кілька сиротинців, в яких їх виходувано, виховано, вичено ремесла тощо. Щоб вивизувати ці Сиротинці, Митрополит Шентницький їздив по віній аж до Америки, шукаючи поміч у своїх українців, і в американиці. Що не доставало, Митрополит додавав сам з фондів митрополитії. Сам Митрополит дарував на ці Сиротинці майно Посіч-Майдан, закуплене 1917 року за два і пів мільона австрійських (довосних) корон.

Основинок Шкіль

На полі українського шкільництва записався Митрополит Андрей живнуванням величавої Української **Діточої Гімназії Сестер Васильшок**, котрій подарував величезний будинок — чи не найбільший у Львові — і просторий кусяєні землі. Митрополит здвигнув велику Руську Діточу Школу на 120 учеників у Львові та обильно дарував на різні українські бурен, українські гімназії, школи і т.п. Остат у митрополитичних будинках св. Юра від яких 20 років находити дарме приміщення української народної Школа Імени князя Льва та Читальні Пресвіта.

До виховуючих установ, заложених і живнуваних Митрополитом, належить і **Діацкська Бурса** у Львові, де очолю до діякства молоді виховувались на відповідно освітчених дяків, хороших диригентів а при тім кинговодів, кооператорів і громадянських провідників.

Духовна Академія

Останнім визначним ділом Митрополита на полі науки є оснування та живнування **Української Духовної**

Академія та її научних, богословських видань.

Коли не зважаючи на всі заходи українцям не вдалося добитися від Польщі скасування Українського Університету у Львові, Митрополит Шептицький закупив три чвертинні морга будівельної землі при площі св. Юра і призначив її на будову будучого українського університету.

УСПІХИ

Наш музик Роман Придатський з Нью Йорку надіслав новий музичний твір "Сута", котрий виконала оркестра при Вищій Музичній Школі в Рочестері, Н. Й. з повним успіхом.

Президент Карпатської України, о. др. Августин Волошин, дістав призначення від св. Отця, Папи Пія XII. Йому надали титул "тайний камерарій".

Найбільшою поеткою Парана в Бразилії прагосити там нашу землячку Олену Колодій, доньку Михайла з Траве Вадра. В прийняти вчорашнього Товариства Культури в Куритиби.

Коли безлітський корабель Сузан найав на підводну міну в Англійському каналі і жовтий п.р. корабельним телеграфом був тоді і там пали земляки Осип Садницький. Садницький вислав СОС і залого з 20 осіб врятовано. Б листопада Садницький приїхав по Нью Йорку на америкальському кораблі Independence Hall. Він має 27 літ і мешкає в Парижі.

Пегив нагороду за пражання віс на Міжнародній Збіжній Виставі в Пінкаго, дістав утвітень з Альберти, Василь Скидан. Він мешкає в Ендрю, Алта і надгороду дістав за овес "викторі", котрого бушель важить 49 фунтів.

Так само першу нагороду за паліттю дістав Е. Ковальський з Фернью, Саск.

Це гарна слава для українців, як відрізняє хлібороба.

Тисячі українців протестували проти селіва в Купер Юніон в Нью Йорку, 26 лист.

Що його ціляють.— Батько купив автомобіль. На що теку почалися заняття.

Батько, до агента?— Сказав міль іде він на газоні газонів?

Мати:— А якій барн судження всередині?

Дочка:— А є там зерно?

Син:— А сказав міль робить він на годину?

о. Р. Хома, ЧНІ.

НАЧЕРК ДІЯЛЬНОСТІ о. А. ДЕЛЕРОГО, ЧНІ.

(Докічення)

Перепони! Кілько їх було? Від ворогів і від своїх! Одні з ненависті, другі з неперорозуміння або напастіше підкожені ворогам Церкв, ужалні всіх заходів, щоб позалити дію Місіонаря. Йому закладали, що він француз, що хоче хлятивати український нарід і його поневолити. Тимчасом о. А. Делерог опустив молодим священником свій рідний край, нарід, родину в оград, до чого природою був силно привязаний, а прийняв все, чуже й незнаме на те, щоб послужити всіма силами та способами українському нарідоду, що його найшов ут у Канаді, опущеного без душпастиря.

Цього акту герейської його любови та посвяти для українського наріду в Канаді ще в нім ніколи не доцільно. Однак по до літх тяжкої праці, хіба снівни або зловний чоловік назве це інакше, як безінтересний, щирий і повний акт любови до українського наріду!

Позіяний був тихий і незачайно працюючий монах. Любив внутрішнє, надприродне життя. У праставанні з Богом черпав силу до праці та перенесення труднощів. Визначався широким богословським знанням, быстрым розумом, спальною волею та незвичайною товчистю. Був духовним Батьком і щирим Добродієм Сестер Службицьких, П. Н. Д. М.

Українська католицька Церква, Чин. оо. Гедемисторів і українці католики в Канаді страдали в особі ба. п. о. А. Делерого доброго провідника, організатора, місіонаря в обороні.

Вічна пам'ять належить великому синові філаландського наріду, ба. п. о. А. Делерогу, що з самопожертвою правдою для добра української католицької Церкви, та українського наріду!

Що і як люди думають?

Навіть тепер не можете багато вимагати від цивілізації, котра іде до джунглів за музикою і танцями. Р. Кавлен

Правдую основою і підвалинами нації є характер.

Сир Н. Краффорд

Дослід це певне світло для того, що іде. А хто надіється успіху при помочі тих самих середовищ, від яких має успіх козаси, зовсім не є неперорозуми. В. Фаліс

Так уживай терпимість, щоб не вкрушити будучість. Сенска

Іван Н. Новосад НЕ ЗНАЮ І НЕ ХОЧУ ЗНАТИ!

(Докічення)

Многі кажуть, що наші організації і школи є піднепалі та не можуть дати спромози нашим дітям поступати разом з дітьми інших нарідопасті.

Знова напала вина. Коли наші організації та школи є піднепалі, то хто семи винен, як не ми? Чиж чужинці будуть їх підтримувати?

А ми то вже так звичились спомогати всім іншим підприємствам, но лише, щоб не українським. В нас є багато посуджування, а довіра мало. Коли дають жертву на свою організацію, то думають, начеб гроші "чинили в болюто".... Але коїм дадуть дайде, де навіть права нема спитати, де і нащо пішли ці гроші?— тоді мовчать. Не всі такі, але многі є подібні.

Тому не диво, що наші діти так явлю висловлюються— "не хочу знати..."

Во як можемо любити щось, чого ми ніколи не знали? Як будуть любити себе рідні наші діти, як його не знають?

Діти дітями. Дитина зі своїм дитячим розумом не знає, що для неї добре. Для неї часто всяка наука гірка і несмачна. Але і діти звичайно гіркі, несмачні, а про те ми їх вживаємо, дітям даємо. Ми знаємо, що діти нам і дітям виходять на добро.

Так само треба робити з рідною наукою. Хоча вона може виглядати гірка і несмачна, то ми повинні їй дати ту науку, бо вона вийде їй на добро. Відчати будуть діти своїм родичам за неї, коли виростуть та пізнають її вартість.

Даваймо дітям науку, бо через нашу винуку культуру будуть мати широкій світлодіад. Будуть їх більше поважати. Виростуть з них люди, котрим буде гордитися наша нова вітчизна, Канада. Нюни буде радіти Україна. Вони стануть корисні для Церкви і наріду. Добрий українсьць є заравом добрий канадсьць.

Але добрий українсьць любить і цінує своє. Він не понижку себе та не думає, що ми нездібні. Він виховує свої діти в рідній душі, поснає їх до рідної школи. Тому також ніколи не почую від них тих тих прикрих слів "не знаю і не хочу знати."

ПРАЦЯ НАШОЇ ЦЕРКВИ.

Знижка подає заряд Добролюбного Братства св. Покрова, 965 Бойд, еве. Виноград, Ман., що має 162 членів і з якого річниця буде 6 марта 1940 р. Член платять місячно 25 центів — посмертне виносить 50 центів від члена. Так за найменшу можливу ціну дається певну доп. безпеку на случай слабости, каліцтва або смерті члена — йому і родині. Це Братство Добролюбне — цілком добровільне і бажало членів допомогти в якнайбільшій мірі, згідно з спроможністю своїх фондів. Головою є п. Дмитро Дорош — залікує п. Іван Сафян. На зборі в першій раді з тіла на право: панове — Ів. Сафян, Дмитро Дорош, о. Ст. Семчук, Мих. Луцький, Т. Коваль — в другій раді, панове: Романюшин, Мороз, М. Дух, Дм. Тригук, Ю. Соліло, М. Купський, Сидорчук.

В бразильській "Праді поміщені послання Преосв. Ів. Вучча, апостольського візитатора в південній Америці, з датою 2 листопада 1893, що починається так: "За непередбачених і незалежних від мене причин я почувався змушений перервати апостольську візитацію вірних українського обряду в Бразилії..." Недавно Преосвященний ієрарх обходив в Прудентополі 10 ліття своїх єпископських свячень. Кожен час часом було відвідує душевними описами прямо тріумфального походу нашого єпископа в Бразилії серед своїх людей, котрий приїхав туди 21 серпня 1893. Преосвященний Вуччо подає, що "відіжджє на продовження апостольської візитації українців в Аргентину". З того видно, що ці "непередбачені причини" так змусли Преосвященного залишити Бразилію — які, поки що не знаємо. Непо-

тішна доля нашого українського католицького єпископа, коли мусить перед часом і то в характері висланника самого св. Отця, отже з надзвичайними повноваженнями — але все таки мусить відійти туди, де тих "незалежних причин" нема.

Преосвященний Єпископ В. Ладика, ЧСВВ відвідував наші церкви на сході Канади з найкращим успіхом. Тяжко ранений в катастрофі о. Заяччирмаз краще приходиться до здоров'я і снадія, що введові подужав зовсім та поверне до виконання своїх душпастирських обов'язків, що дай Боже.

Юрій Липа

ПОТРІБНІ ПРИСВОЄННЯ

Займімсь зпочатку присвоєнням української раси, бо цих присвоєнь було чимало на історичній дорозі українців. Зрештою, в історії кожної великої расової збірності є щось, що притягає чужинців. Може енергія, розмах раси, її боротьба за великі цілі ваблять чужі шляхотні емпіяти. Поминувши вже три великі династії українців: боспорську — сарматсько-гелленістичну, юрійковичів — норманську і литовську — Гедиміновичів, — скільки було окремих висловлень ідей української раси, але не з її пня! Німець Гіель, волюх Могіла, син грека Калмісі — граф Василь Каміст, угорці і чехи в службі галицьких королів, шотландці, німці й греки в службі великих гетьманів! Чи не був англієць ген. Джеймс Кейт 1740 р. на чолі української державності, як наказаний виступати? Чи сучасний український астронавт на звук німецького іме-

ни Кейтська з немешною пошаною, як на звук імені його оборонця Батуріна — Чечеля? Навіть, із сусідського боку маємо такі виразисті історичні постаті, як Митрополит Великий Рутський XVII ст., чи полеміст Симон Будний XVI ст., чи волоський князь Курбський. Вже в нових часах, хто знає, чи без чужинної домішки мали б ми вестому мотористу гетьману Орлика в обороні державних прав України, або чи угорська домішка не допомогла піонірові істориків В. Антоновичеві, економістові Ст. Федаківі, а чеська — невипущу Фрэнкові?

Чиж відкидати ці чужинецькі політики крові взагалі, коли упорядкувати ці справи? Тим більше, що ці домішки ідуть безперервно. Особливо в хвилю найбільш емоціональних для раси, як напр. боротьба за державу. Чи сербські полки, захоплені боротьбою українців в Одесі в 1918 році не пішли самохіть битися за Україну? Чи не спалили большевики в 1920 році серба др. Геліса, провідника великого відділу повстанців? Чи не були в 1920 році в складі української національної армії російські донські полки, а однією чини польські, тільки з українським полковником? Скільки видатних постатей в армії, в суспільному житті, в літературі є чужого походження, або мають домішки чужої крові! Шляхотні росіяни полковник Агапіс, відданий бельгійській духовні в дипломатії, талановиті німці-вожді, як ген. Кравс! Чимало є домішок шведської — полк. Юрко Отмарштайн, С. Русова, ген. В. Петрів — чорногорської: Косач — німецької: Р. Лісовський, О. Бургарт — грузинської: Дарагав, ітд. Можна тільки тишитися з того, що вони є співтворцями української державності чи культури. Це є потрібні присвоєння!

Це Говорить Старина України!

Воїни руські — всі страни обомошу страком.
— З літопису Гробиаків.

Славно імениті вожді наші козацькі і ксифословяські — не тільки Цариграді, но і всьому царству греческому — бляв страхом.
• Коповий Сірко.

Уміє парпати, уміє вмерти не скляючи.
Слово присвоєння.

Ми самі звели на себе гнів Божий, як дощ з неба.
Єпископ Серапіон, XIII ст.

Налая нас, як маємо бє тебе жити і пошукати з нашоюзімними приятелями і ворогами нашими.

Слово на похороні Хмельницького, С. Зорка, 1657.

ДВА ПРОТИВНИКИ В СМЕРТЕЛЬНІЙ БОРІ.

Тому тиждень Фінляндія обходила 22 ліття своєї незалежності. Пропор Фінляндії з біло-синій.

Маленька Фінляндія— перед червоним колом, котрий простягає через цілу Азію, аж до Камчатки. 30 листопада більшовики напали на маленького сусіда, бомбардують столицю

Гельсінкі, кидають життя і добро мало-го гідного народу. А світ мовчить — тільки "протестує"....

До 1809 р. Фінляндія належала до Швеції, від тоді до Росії. 6 грудня 1917 року Фінляндія знова стала вільною, розбивши червоних під проводом свого генерала Маннергейма. Нині під

проводом того самого генерала 265,000 фінляндських жовнів ставити чоло 10 міліонній армії совітів. Фінських літаків всього 150—проти 3,600 совітських. Це борба на життя і смерть! За волю Рідної Землі, за честь нації! Проти тиралства комунізму, проти брехні і розбою Сталіна!

о. Ст. Семчук

ВОДОПАД НІАГАРИ

Новітня техніка дає змогу оглянути і тішитися тим, що було може тільки недосягнимою мрією давніх століть. Це став очевидним біля водопаду. Ціною одного долара можете дістати окремий водяний огід, від постолів аж до калуги на голові. Роздигається в чистій кабіні, там лишається власний огід а надгасте той водяний, виходите і чекаєте, доки не збереться відповідне число туристів, що хочуть оглянути водопад зблизика. Провідник веде вас до вкідки, котра іде через тунель, викутий в скалі аж під сам беріг ріки, недалеко водопаду. Там виходите— аж на допі над беріг і бачите заплінені води і чуєте рев водопаду. На відвінних скалах, звалених і занесених туди водою люди побудували стежки і проходи, містки і сідці, котрим переїждє таки під сам велит водопад. Гляньте в гору і не бачите нічого, крім хмар води. Не видно горішнього берегу аж людий, що зайдмат глядять на водопад. Перед ваші таки очі перевалюється сто мільйонів тон води— і шум заву, розприск з висоти 168 стіп с так гучно, воздух так несе дощем, що ви негодні довго дивитися в гору— а коли дивитесь, то крім дощу

і пини не бачите нічого іншого. Незабуття і незрівняна с хвиля, коли провідник веде вас стежкою і східцями поміж сам водопад. Це, що тут пишуть, то не видумка або уява—але дійсність. Неувіряємо, — став дійсність— там.

Бувають стежкою з нових дощир, яка тільки що вистанє на одну особу, ви переходите так званий місток дуги—де все бачите дугу, бо вода, розбита і розприскана в цім якраз місці все творить дугу— виходите на так звану "скалу віків"— велитеський родючий звал одностілого каменя і переходите через "стежку гураганів", котра вповні опраудє своє ім'я. Там тяжко довго витривати і треба бути обережним, бо все спливає від води а вибор від зудару води, відбитий в тім місці від скал і тут загнанний часто прямо рве вас з місця. Один крок хибний і ви пропадіть. Тут віхто не буде і не зможе вас ратувати. Кілька стіп під вами страшні вири. Вода піниться і реве між звалених каменюк— а з гори шарпає с напрутою вихор і рве вас з ніг. Мусите добре триматися і уважати на кожний рух. Правда—східці і містки всі мають поруча, але поруча вас не охоронять, як ви самі не будете уважати на себе. Коли дйдете до містка гураганів— ви вже перекопні наскрізь. Через цілий огід. Вода шпине з вас обильно, як серед найбільшої зливи. Дощик

з розбитої води водопаду, дрібненький і густий, разом з мрячкою воздуку і густими краплями так вас перемочує, що ниточки сухої на вас нема. Тоді розумієте, чому вам дають окремий огід і чому не можна тут іти у власнім одязі. Навіть в постопал маєте повнісько води. Але тому, що тут горько, то ця тучова купил с незрівняно мила. Не знаю, чи де на світі є така можливість збавити зблизика всю миль, чар і веліч води— а також її силу. Ви стоїте перед громами водних сил— стоїте так зблизко, що адяється тільки рукою сягнути і скупаєте руку в пнях водопаду— а ви все таки безпечні, певні свого життя і оглядаєте безмір Божої краси та сили в природі. Мені тяжко було відходити з того містка гураганів— а треба знати, що сходити зі східці і стежок там тажє і більше треба уважати, як тоді, коли виходите. З кожним кроком ви почуваете, що лишаєє за собою незабгачимую красу і веліч—таку свідєсть, легкість і тверезість воздуку і віддиху, які а навіть не стріляє в серці Скалистіх Гір серед шумних потоків і смерекових лісів. Я був досить змучений ізною і невипанням, але тут все це відійшло і я не знав коли. Я вернув відсвідєжені і скріпчений так, як ніколи в моім житті. І остало мені тільки одню живе бажання— вернути тут ще і ос-

тати троха добре, як при разом.

Такої краси ледяні чаші найдуть ще в житті: а серце подяє все жадне краси і сили. І тут доперва стає вам очевидно наука святої Церкві, що шата святих в небі є в огляданию Бога Творця. Во істигу! Бог є нескінченна краса і сила— зповні авершена і досконала сама в собі. І щож доперва мусить почувати душа там— коли тут, в цім малім закутку земної краси і сили, вона стає надмірною, скріпленою, очарована і оживлена— щож доперва там?

Незрівняні є діла Божих рук і ми в покорі духа тільки годні їх подивляти. То як верозуміти ці людські сотворіння, що того всього ні бачити, ні узати не хочуть та самохіть прутяться в погань та безсилність нічого осудження!

др. Дейфо

ГЛИСТИ

Поспідний раз ми чули, як є позанки глист в дитині і які наслідки того. Коли ви пізнали, що ваша дитина має глисти в жовудку або в кишках, зараз підіть з дитиною до лікаря. Не пробуєте самі лічити її адово.

Масмо тепер силіне лікарство, котре зараз збільшає внутрішності від глист— але я вам не скажу, як воно називається. А іменно тому. По своєму діланню цей лік подобний до таког самого, який дається на сонітра і коли не дати у відповідній силіності, то може спричинити бповняння і корчі. Пригадайте собі одну біду дитинчу, яку я бачив тому кілька літ взад, а котра була спараліжована. Ї матір знала, що вона має глисти, купила лік і сама дала дитині. Вона убила глисти але також спричинила параліж власної доньки. Не дивуйтеся тому, що я не раджу вам самим давати лік дитині і чому не подаю назви ліку.

Лікарство дається арази, краши на кожний рік. Звичайно дається на цукрі і зараз потім треба дати на проочищення. Лік на проочищення мусить бути спийний і тому раджу в тім одноким случаем дати "кестор ойл" або "епсом". Часом лікар може поручити, щоби на проочищення давати що кілька година.

Коли лік є успішний, тоді глисти вийдуть з дитини, зараз незадовго. Колиж ні, то це може протягнути яких 24 або 48 година, заки хроби вийдуть з дитини.

Ще є одна причина, чому добре є, щоби лікар був тоді присутний. Буває таке, що маса тих глист зібється нараз в жовудку. Тоді добре є дати лікватку, бо вона допомагає розвільняти такі маси і вимаяє їх.

Є ще один спосіб не так прикрий, як той, що є згадав. Та клопін в тім, що той спосіб не є так успішний, як

попередній. Це слабе лікарство, котре часом дається в чекочиді. Також і тут треба уважати на це, щоби не дати вабогато. Позакожко, що дали вабогато, є червоне забарвлення мочі.

З того бачимо, що лік на глисти не є так тяжкі як на сонітра, то все таки вони поважи. Певним є, що родичі не повинні самі того робити, без попередньої заради і наглядку лікаря.

І знова, так як перед сонітром, так і перед глїстами легко можна встергетися. Лишше перед їдженіям треба докладно обмити всю арину і овочі, а легко можна виминути недугу.

ЯК ДЖЕК ДЕМПСІ ЗРОБИВ МАСТОК?

Славний борець на кулаки Джек Демпсі мав мільйони — втратив. Тепер він має знова \$750,000 і страшенно скоро робить дальші гроші. Тому шість літ не має цента.

У вересні 1926 року Джек Демпсі втратив свій чемпіонат тяжкої борби. Виграв тоді Дікін Туні. Відтоді не йшло йому. Програв ще раз з Туні, програв з Лівінгстоном.

Чемпіонату він вже не виграв більше ніколи. За те не втратив віддати до життя і зачас робити гроші. Його помічником став Яків Амрон (чи не жид?..)

Амрон говорить так: "Демпсі веде торговлю калепюхами і убраниями разом з Виллом Тавбом (щось знова, чи не жид?..). Він веде також торговлю напоями з якимсь другим спільняком. А сам скаже по краю, наче блях... Певно, він робить на тім гроші, але я того не побачу... Колиб він осів в Нью Йорку, він дівчє так скоро робив би гроші в наших ресторанах на 8 вулиці і на Вродей— і в нашій новій таверні, що коштів \$250,000 і є у Великій Центральній окрузі а котру ми наймалом на другий тиждень. Він заробляє майже \$100,000 на ресторанах річно, але може заробити ще більше. Так, він є власником половини кожного ресторану до кожного долара і цента."

Це порівняння тому Амрона про блоху—загадує в чистій Америці, де про блоху майже не знають, а особливо в Нью Йорку, про тих, для котрих блохи значива і буденна річ навіть в Нью Йорку.... Здається, що ми не помилилися, коли ще знали, що в Нью Йорку живе цілих два мільйони жидів. Але факт фактом, що Амрон прїїзв Демпсі до гроша— він його знайшов, він сказав йому, що і як робити і так при помочі великого імені спавного борця стягнув до своїх ресторанів полік гроша і ще надіється мільйони. Амрон каже, що Джек стане мільйонером протигом найближчого року.

"І я дивуюся, що він тоді зробить....?"

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

26 листопада д.р. в Кемсе, Саск., у шпиталі в 11 год. рано, відійшов до вічності 21-літній молодісць: Дмитро Житарук. Помер трагічною смертю з двома приятелями, наслідком автового випадку, що приключився 23 листопада вчора, чотири милі на захід від Береті, Саск.

Покойний родився в 1918 р. в Калдер, Саск. Від ранніх літ замішався в родичах в Йорктоні, де почивши іншу у середню школу. Вищих студій, матеріальні обставини не позвотили йому продовжати.

Був практичним католиком і свідомим українцем. Веселюю адовою та добрим серцем з'єднав собі багато приятелів.

Через якийсь час працював у гередрі Петра Ломова в Кемсе, Саск., та в Донкин Філіпс Степшен у Йорктоні.

Весняний похорон відбувся 28 листопада в Йорктоні при несприятливій масі вірних людей, приятелів, товаришів та учителів і учнів Колегії с. Йосифа, що і останні прийшли розпрощатися з незабутнім другом і учнем.

Похоронні Богослуження відправив Впр. оо. Ст. Бахталовський, Р. Хомік і Ст. Шавель, ЧНІ, Науку в церкві М.Б.Н.П. сказав пр. Шавель, а прашальне слово на центарі виголосив Впр. о. Ігумен Бахталовський.

Домовину несли сідуючі молодісці: Ф. Філонорен, М. Вонітович, В. Паньковський, В. Мародин, В. Шпаківський, В. Гільчук.

Отсим складає сердечну подяку Впр. оо. Гедемистористам, Братам Колегії с. Йосифа, знайомих, приятелів і сусідям, що зложили красні вітні на домовині нашого наддорожчого сина і брата та розраділи нас в часі великого нашого болю,

Родина.

ЯК СНІГ УПАДЕ....

Як сніг упав, білий сніг і все довкола акрис, мороз потисне я на шибках квіток зими засіє....

У теплій хаті живоньта, про щось діти тихо, гладять вміщено в небеса, на змичах знать утіху.

Бо згадів в ясу ми отсю ідіде святой Микола, даруєміш нимних принесє з небесного престала.

І тут в Канаді, і десь там, на нямі України селяній родаст даруєміш всім в ція радісній хвилині....

Хто живе тільки для власної наживи, робить добродієство для світа, коли відходить. Тертуліан

Національні руїни історичного значіння це добрий вклад. Сир. Е. Грегем-Лител

ЗА КРАЩУ БУДУЧНІСТЬ

Організаційна Часть

Скарбовий звіт ВУК-а, листопад, 1939

ПРИХОДИ—	
пані Д. Бєляк і А. Я. Ковбєль	2.00
Д. Грабєць і Варвара Собчук	2.00
Збірка в панства [П. Ковбєль на проф. 5.00	
І. Пасічник з родиною	1.75
Ів. Колісник і Д. Н. Лєвчук	2.00
о. др. В. Кушнір 5 передплат	5.00
о. Семчук з продажі літ.	1.35
В. П. Луїва	2.00
Марія Мох, Н.Ю. Роскіпін, Н.Ф.	

Марець	3.00
М. Грицак, Роман Бєндрот, о. Дємків 3.00	
Відділ ч. 6, Канора, Саск.	6.30
Ф. Сидор, П. Матвій, К. Тєсєвіч	3.00
В. Т. Череван, В. Крип'як, Ів. Бунько 3.00	
Г. Піняк, Ст. Черевик і о. Колодів 2.75	
М. Крип'як, Ів. Лємків і о. Фік	3.00
о. Фік з продажі літ.	1.50
Відділ ч. 55, Алтуна, Саск.	1.80
О. Заячківський, В. Прокоп	2.00
Відділ ч. 2, Ланівці, Саск.	2.70

Разом

—РОЗХОДИ

Друк БН ч. 21	30.60
Розсилка	3.25
Друк листів	4.08
Посилка	.65
Банкове	.50
Друк БН ч. 22	30.60
Розсилка	3.25
Чекові значки	.50
За відзнакою до Ман. Секції	5.00
Мети до кміш	13.35
Голос Спасителя	.75
Почтові значки	2.30

Разом

Дмитро Кобринський,
гол. скарбник

ЗВІТ ЗТЗДУ В СКАСАТУНІ

Докінчення.

9 жовтня, 1939—збори ВУК-а, год. перша.

Б. Л. Корчинський прочитав спис упідовців бурси і зміст засідань за минулий рік. Дирекція дала свій звіт. Вибрано нових директорів бурси: о. Криворучка, В. Л. Корчинський, О. Жерєбо.

Слудав дискусію над тим, що крім Отця Ректора треба ще управителя

бурси. о. др. Кушнір вносить, щоби цю справу вирішити в як найкоротшому часі, бо того домагаться добро бурси. Вирішено вислати прохання до Преосвященного і призначення одного зі священників на обідку Саскачевану.

Внесено абсолюторію старому зарядові і без жалких вийн.

Заряд ВУК-а надалі остав той самий. А іменю:

Голова— Стефан Шебєць
Заступник — о. Іван Вала, ЧНІ
Літовий писар — М. Гриневич
Скарбовий писар— панна Євгенія Харко

Скарбник — Дмитро Кобринський
Провірники— Іван Лоточинський
Григорій Небоженко, В. Л. Корчинський

Судді— А. Валько, М. Білінський, Гр. Гарах.

Доповідь Оплана Краєва рішено перевести на англійські і помістити в англійській часописі.

Збори закінчено молитвою і відспіванням національних гімнів.

ЗВІТ ВІДЦІЛУ ч. 71, Бедфордшир, Саск.

День 5 листопада 1939 був в ціл околці цім днем похвалих героїв УСС і тих всіх, що лагали від кровавих рук червоної Москви.

Рано читав Службу Божу о. Дмитро Гаврилюк, ЧНІ і велике число вірних приступили до найсв. Тайн. Співака Служба Божя була в годливні тозо, відтак збірка на Сиротанець в Алтуні, потім панахиди над домишкою похвалих. Домовину приладляли і прибрали члени Марійської Дружини і відділу ВУК-а. о. Гаврилюк мав жалібно проповідь.

13 листопада наш відділ дав гарне представлення п.в. "Пещена дитина". Представлення мас 4 дії, ми грали його вперше на Лонвін.

Другий раз повторили це саме представлення 25 листопада в Бедфордшир.

Оба рази представлення випало дуже добре. Участь в ньому брали 13 акторів. За Дмитра був Іван Харандюк, Мама Дмитра була Марія Іваночко, Сирота Галя була Марія Харандюк. Крім того участь взяли в представленні: Іван Щербіа, А. Харандюк, Н. Вєльгум, М. Харандюк, О. Іваночко, В. Харандюк, В.Спільчак і два хлопчики Богдан Харандюк та Д. Іваночко — і одна дівчинка Леся Харандюк.

Всі в своїх ролях вийшли знаменито, так що присутні дивувалися. А найбільше вражіння зробили діти, які брали в тім представленні участь і котрих імена загадали вище. Всі були дуже задоволені. Доходу в Лонвін було \$14.38 а в Бедфордшир \$10.05. По заплаченню необхідних видатків чистий грошій остало \$13.68. Всім нашим хлопцям з відділу ВУК-а, Марійській Дружині, дорогим гостям, що прийшли— щиро і сердечно дякуємо.

Слава Ісусу Христу!

Ю. Іваночко,
діл. писар.

ЖЕРТВОДАВЦІ НА БУРСУ ВУК-а в СКАСАТУНІ, Саск.

Іван Ромашенко, Норкей,— уділ ...	\$25.00
Василий Пастух, Гадсон Бєй Д.— уділ 25.00	
Роман Гусак, Норкей, жертва	5.00
Василь Горділчук, Арран, жертва	1.00
Марія Федчук Арран, жертва	1.00
о. М. Пєлєх, Саскатуна, жертва	5.00
о. Н. Сірий, Арран: збірка	5.00
о. Н. Сірий, Норкей, збірка	8.00
о. Н. Сірий, Арран В., Сома, Пєлєх, збірка	9.50
о. М. Горшко, Саскатуна, збірка	7.50
о. М. Колодів, Фостон, збірка	3.80

\$95.80

Всім жертводавцям складає найщирішу подяку

Заряд Бурси
о. П. Криворучка

ЗАВУЛИ МИ....

Олеги, Ігори, Мєтєслава, Бєрєславни! Чи тож ви спали, як земля тряслась і дєрєвля Русь до Вєсли в до Варшави мов бурний дух руїнний пронеслась? Чи то ви спали та не лягували, як ми за Русь на душмана вставали?

Ні! Ви в крові козацькій ожили, ми вашим духом ворога зложили і славу дєрєвищу Руської Зємки знов сєсвом бутайним осєтили. Не нам, не нам, нам вічна похвала, що наша кров за руський гріх текла!

Ви з рідним словом на сторожі стали против лєхив і дєкої Москви. Хочби в допіла землю зруйнували нам вороги, не зникнем з неї ми! Нехай закупає потаї з москалями, як цєнкали та пшикали з лєхивми....

Миж позичаєм чужомовню глч і перерєм ще раз ріднє поле, що обогом лєжало догу нєч, стоїть темна — та вродло горє.... Миж позичаєм чужомовню глч і перерєм ще раз ріднє поле!

П. Кушнір

ШИРІТЬ НАШУ ЧАСОПИСЬ!

УКРАЇНСЬКЕ КАТОЛИЧЬКЕ = ЮНАЦТВО =

ЗА ДУШУ МОЛОДІ : ЗА ЇЇ ЧЕСТЬ!

ЗВІТ ГОЛОВИ УКЮ

(Докінчення)

Стадія організування УКЮ. Наших кличима в праці були: Бог і Україна, та добро Канади. Глибока віра в Бога, привязаність до Української католицької Церкви, пізнання та культ нашого пречудного церковного обряду, пізнання історії України, її культури, знання її боротьби за свої ідеали, плекання національної чести, виховання нового типу українця, під мет життя та добра Канади— це атмосфера, якою всі дихали.

Заряд був у контакті з іншими канадсько-англійськими молодечими організаціями.

Заряд уважав за доцільне зачерпнути троха сили до життя, маючи зв'язок з галичанино. В тій цілі наважав перепику з т-вом "Орли" у Львові та приняв "Українське Юнацтво"—орган Української Католицької Молоді Західної України за свій ідеологічний орган. В "Українським Юнацтві" за лютень була поміщена дописка про нашу працю в Канаді. Сьогодні в зв'язку з світовими змінами та потрясіннями зв'язок на превеликий жаль неможливий.

З огляду на обставини на голову наложено обов'язки організатора. Організатор доложив всіх старань, щоб завдання вложено на него сповнитися як слід. В тій цілі в першій мірі наважав перепику з поодинокими Отцями та деякими членими. Опісля намічено серію поїздок.

Перша поїздка організаційна на запрошення **всех. о. Філа до Ріджайні**: там в січні о. Горощко виголосив промову, пояснив статут та організував відділ УКЮ. Слідуюча поїздка була до Саскатуу, де на зборах молоді організовано Студентський Відділ УКЮ. Позатім вся праця організаційна до Великодних Свят була зосереджена в околицях Геффорду. Тут поставили спідуючі відділи: Величка, Геффорд, Орлов, Угрініч, Кріддор, Сіт, Сямбург, Мітгаріт і Бруксбі. По Великодні відбув **всех. о. Горощко** на запрошення **всех. Отців** поїздки до **Канора** та **Аррара**. Поїздка тривала від 20 квітня до 7-го травня 1939 р. Відвідало спідуючі місцевості: Рама, Добро-

води, Опеша, Бюкенан, Канора, Аррар, Гвайт Біч, Аррар Весна, Ст. Філіп і Бібуніліці. При тій нагоді відвідав також **Йорктон** та переговорив з **впр. о. ігуменом** Копляківським справи організації УКЮ.

В Червіні підготовлено перший з'їзд Українського Католицького Юнацтва в Геффорд, що відбувся при старанні й допомозі головного заряду та мав гарні успіхи.

Час життя переравав дальшу інтензивну акцію організування.

Щодо інших членів головного заряду то багато труду вложив **п. Антія Йремович**, головний в підготовці з'їзду та контестив програми. Секретар УКЮ, **п. Андрій Кідракевич**, мимо тяжких обов'язків бдав про візирче книговодство а пан **Ст. Дінич, скарбник**, примірно провадив касове діловодство. Чимало також причинився **всех. о. Степан Борис**, приймаючи на себе обов'язок організаційного референта.

Зокрема подяка належить **всех. Отцю Дрогомирському**, що багато поміг в організуванні відділів в своєму містрикті.

Це короткий біляк праці головного заряду. Не довершили ми надзвичайних діл, а по своїм силам та можності сповнили частину свого обов'язку. Хоч сотки миль ділили члени заряду, то майже все на засіданнях всі були присутніми. Голова це належно оцінює та дає признання своїм співробітникам за їх щире співпрацю до УКЮ.

Були й труднощі та перешкоди з різних сторін, як це звичайно буває з початку юними організаціями. Однак то ніяк не впливало відсечно на працю. Наша молодь започаткувала організоване життя. Тепер тільки децю більше зрозуміння у всіх українців католиків до молоді організації, децю поміч матеріальної та головню моральної, а праця певно піде вперед на добро нашої українсько-канадської молоді.

ВИНИПЕГ, Ман.—ЗВІТ КЛЮБУ МОЛОДІ— при церкві св. Покрови

24 жовтня 1939 п. Дм. Якимішак дав виклад на тему "Рідна мова," в ко-

трім з'ясував красу і велич рідної мови.

7 листопада— **о. Семчук** говорив на тему "Вибір зв'язання," наші молоді красно слухали.

На парохіальний базар молодь дарувала красні дарунки та помагала підчас самого базару.

14 листопада— Клуб рішив видавати свій журнал. Редактором вибрали Стефана Дороша.

21 листопада — Члени рішають приготувати рідзаний концерт. Комітет для цього складається з трох осіб: Славка Майданик, Василь Швага, Марія Семюток.

Іван П. Новосад писарка

Марія Музика

ЖІНКА А ХРИСТОС

(Докінчення)

Супруга і матір у поган була невільницею. Аж християнство занесло цю неволю. Жінка може вільно вибрати свій стан а замужна стає товаришкою життя свого чоловіка. Церква Христова занесла многоженство. Жінка стає пацею домашнього господарства і спокійна про свою долю, бо Христос установив тайну нерозривного подружжя, а подружжя вірність обов'язує у християн обох подругів в рівній мірі.

Вдовина також наїшла в християнстві свій ратунок. Погани закупували або живцем палили вдову на кострі, разом з її померлим чоловіком. Аж християнство заікупувалося долею вдови, визнаючи вірних нести поміч вдовам і сиротам.

Та найбільше підніс гідність жінки цей факт, що Христос народився з Марії, Пречистої Діви. Розвиток почитання Богородиці, образи у всіх церквах, установлення свят на її честь, були і величавою агітацією на річ жінки. Вони краще утвердили гідність жінки, як збрили б це грубі навуки твари.

З того ясно виходить, що жінка аж а християнстві зискала людську гідність та належну честь. Тому вона повинна передовсім давати примір вірності Христовій Церкві аж до смерті.

Приватні вісти з Галичини

ЛИСТ З РИМУ — 9 ЛИСТОПАДА 1939

Ділимося з нашими читачами жмутом вістей про Старий Край, який ми дістали приватною дорогою, через лист з Риму.

Ці вістки такі: "Наші політики, як Кость Левницький, Дмитро Левницький, Кузьмович — арештовані. Богато втікло з німцями. Преосв. Лакота є в Ярославі, бо під німцями лишилося з Перемиської дієцезії около 200 тисяч вірних. Кажуть, що Преосв. Вудка виїхав до Відня. До 18 жовтня Екс. Митрополит був ще живий і в палаті. Про інших Преосвящених Епископів лише це певне, що лишилися під більшовиками. Церковні мастири поділили. Це чув я у львівське радіо. Жовківська церква ушкоджена німецькими бомбами, а друкарню забрали більшовики. Розбита семінариська церква у Львові."

"Новіціят в Крехові, схоластикат в Добромилі розпустили. Богослови з Лаврова перенеслися до о. Баганом і професори до Оломуця на Мораві. Там також о. Решетило, о. Березовський в Ярославі, о. Головецький, і Кандюк були в Жигестові на лемках і мають прийти сюди. о. Архимандрит і о. Зячківський лишилися в Римі."

"Мали більшовики розігнати Сестер Василіанок в Яворові. Богато наших свідомих гачинан вивозять більшовики на роботи до Росії. Також вивозять з галицьких міст всю мануфактуру."

"По німецьким боці лишився монастир у Варшаві, який є ненарушений, хоч 80% каменів розбиті і під румунцями гниють трупи а з сего ширяться епідемії. Також під німцями остало Засяння з монастирем і мабуть лишився Кристинопіль, бо границя іде Солокією — але це ще не певне."

"Немовірним було для більшовицьких жовнірів, що кождий може собі в склепі купувати, що захоче, без ніякої картки."

"Про німецько-польську війну оповідають, що Польща взялася до неї без елементарної організації. З Вільна прийшли польські відділи до Добромиля і питали, де фронт? Найстрашніший були бомбардування німецьких літаків. Люди були на все готові, щоб лише їх позбутися. Першого дня рано зачалася війна а німецькі літаки в годині одинадцятій передполуднем бомбардували вже Львів. Польки при утєчі з Тершова змасакували 14 наших хлопців. Се певне, бо наші Отці з Лаврова їх хоронили."

"З Польщі це я тепер багато ві-

кас на Мадярщину і в Румунію. Звідтам впробост або через Італію ідуть до Франції творити легіони. Французи посилають ці легіони в першу лінію. Також примусять наших робітників у Франції і Бельгії, яко бувають польських підданих іти в ці легіони."

"Наразі ми стравили все. Може ласкавий Бог допустив це в своїх планах, щоб навести Україну до католицтва. Сими днями наробила тут великого галасу відозва комітету. Може це отворить очі культурній Європі. Вчорашна бомба, яка вибухла в Мінхені, також не є добрим знаком для Німеччини. В Італії, дякувати Богу, спокій і війни майже не відчується. Думаю, що Італія остане неутральною."

"Один безсторонний чоловік, який знає наші обставини, сказав, що з війни маємо сю користь, що з Галичини усунени раз на все поляки. Якби це усунути більшовиків, то справді була би для нас користь. А тепер і мадари на Підкарпаттю у великій біді. При стражній біді розвинена там велика агітація. На румунській границі поставили більшовики голосники і кричать. Румунські жандарми бояться наших людий рухати. Румунія дала нашим деякі національні полкеші."

"Якщо Італія з балканськими державами не вступить проти більшовиків і то чим скорше, бо вони готові забрати Балкан, як забрали Балтик."

"Викінці годі дещо певного сказати. Треба вжити, а час все вяснити."

ЛИСТ ЗІ СЛОВАЧЧИН,
НАДАНИЙ 28 ЖОВТНЯ, 1939

"Пишу тих кілька стів зі Словаччини, країни спокійної, щастивої, не знищеної мольхохом війни. Від місяця веду кожничине циганське життя, щодня деінде, щодня між іншими людьми, а все дальше своєї рідної землі, яку покинув у днях червоної навали, може і надогою..."

"Зачну "з кінця" описувати свою одисею. Воєнна хуртовина застала мене в Крехові, куди втік я зі Жівкови, де працював три роки у наших видавництвах. Жівкова у перших днях війни, хоч німецька армія була ще далеко, була вже предметом безснестанних летунських налетів, як місто, положе не близько Львова. Церква і друкарні бомби не знищили. Аж пізнішє гарматні стрільня, що летіли з околиць Рави Руської на місто. Одна граната впала на купулу церкви і поважно її ушкодила. Впала з такою силою, що

пробила підлогу і опинилася аж в пивниці. Інші гранати пооббивали троха стіни, а одна впала до застрітї і там вибухла, поничивши все— між іншим, всі чаші порозривала. Друкарня та новий дім вишпили ціло.

"Серед такої руйни я в ночі втік до Крехова, де було троха спокійніше. Забув же сказати, що німці здобувши Жівкову, перепрошши о. Ігумена Пелеха за всі шкоди та обіщали все на свій кошт направити. Та по двох днях завернули за Сян..."

"У Крехові на Різдво Богородиці мали ми свій судний день. Майже пів сотки німецьких літаків засталися околицю монастиря, де по лісах скрикалися поляки. Було це по обіді на рекреації, як ми всі були на городи. Не було часу куди втікати, де ховатися. Сотки бомб упало на найближчу околицю монастиря, а ми всі лежали під липами і мало не погинули. Крім цього літаки стріляли зі сторострілля. Чуті було свист кул навед ухами, галузків і листів з дерев спало. На шістьа ніхто з нас не згинув. На другий день, після такої "чистки" прийшли німці. Скрізь повставала українська міліція. У лісах між Городком Ягайлонським і Яновом, де були найбільші бої, впало німців 6 тисяч. Спершу східна границя мала іти Збручем, біля Сокаля і на північ від Рави, як за Австрії. Відтак мусили погодитися на лінію Буг—Красне—Стрий—Дрогобиц, а впресті під загрозою розриву союзу з більшовією— на лінію Сян. Треба було бачити огрічення, яке панувало в німецькій армії, щоб зрозуміти, з яким боєм серця вони опуслили Східну Галичину, особливо Дрогобиц, звідки цілх дві добі автами вивозили нафту. Поляки втікаючи запалили Польняв (нафтову шахту), який горів два тижні. З Дрогобича втік заграницю о. Бараник та о. Решетило, в останній моменти, бо більшовики ішли дуже скоро, не стрічаючи жадного спротиву. Люди втікали пішки, та мало кому це вдалося."

"З Крехова втік я військовим автом на Ярослав, в перебранні за жовніра. Це завдяки одному німецькому офіцерові, якому я дав кілька вишпаваних ручників, за якими німці пропадали. В Ярославі перебував я 4 дні — а звідтам то пішки, то на тягарових автах ледви живий дістався через Рішів—Красно—Сянік—Лутків на Словаччину, до мого стрийка— що тут від десяти літ—учителем. З наших утікли: о. Каровець, о. А. Байрак, о. Крендицький, о. Варабаш, майже весь Добромиль, крім о. Розумийка і ще когось. Найбільше їх на Засяні, бідують, дусяться. Чотириох молодих Отців є в Межиляборці, теж бідують, а в додатку витягають їх. В Кросні є табор для українських інтелігентів утікачів. По той бік Сяну є нас 700 тисяч,

та в розпорощенні. Частинно вже працюють, особливо в школах, які зрукалізовано. Скрізь, де в повіті є нас хоч 30%, владу обіймають наші. Поліційну службу сповняють січовики. Найбільшою перешкодою в праці—це повний брак комунікації. Майже всі двірці та мости понижени. Страшна біда. Муки, соли, нафти, цукру—нема. Що було, забрало військом, одно і друге, а доведеться годі. Німці самі не мають. Фабрики, млини попалили полками, усталою кров'ю. Руїна більша, як після 1914 року!

“Львів одна третя в руїнах. Семінарська церква зовсім знищена. Зі Львова з наших мало хто втік, бо весь час Львів був обложений, а раніше ніхто не думав утікати. Думали, що у великих містах безбездечнішає. Деякі наші втікачі вже по заняті Львова червоними. Та це було велике ризико. Скрізь туди влада в руках живдів. Церковні поля скосифіковані. Львівське радіо проголосило, що “ворогом галицького пролетаріату ч. 1—с Митрополит. Ч. 2—Василіян. Ч. 3—Уніяцьке Духовенство. А ч. 4—УНДО.” Єпископ остав в Перемишлі а Пресвященний Григорій вийхав до Ярослав, де резидує. Червона Армія без духа, немов гнана вперед ішла, хоч без бою. До нічого! Убрана жалхливо! Човги добрі, величезні, та псується. Летунство добре. Переважають азійці, українці мало. Німці по той бік Сяну прогнали тисячі живдів знад границі. Мадярщина загрожена від півночі...”

ЧЕРВОНИЙ САТАНА РУЙНУЄ ЦЕРКВИ НА УКРАЇНІ

Знищено т. зв. Видубицький монастир над берегом Дніпра. Ця святиня сильно зв'язана з подією хрещення України в 988 році.

Та сама доля стрінула старі церкви не тільки у Києві, але по всій Україні.

Немає вже також церкви св. Миколая, що повстала кілька років пізніше від Братської. Її називає Новіков правдивим чудом архітектури цілого краю. Будівничим обох був архітект Осип Стажів. З них достійно нічого не осталося.

В Києві на Подолі стояла чи не одинок на всю Україну дерев'яна церква, що зберегла в собі елементи традиції мабуть ще з часів кн. Ярослава Мудрого (XI ст.). Була це Св. Вознесенська церква, чудовий зразок українського будівництва й майстерства, з виразними ознаками народного будівельного мистецтва. Де колись церква з доступними верхами на високих підпідпасах творила з красивим незвичайно святковий образ—нині

УКРАЇНСЬКЕ ЗАВЕДЕННЯ КЛИЧЕ НАС ДО ДІЛ

Приїжджайте до Саскатуну. Агатам є наша католицька бурса. Треба літи огняти. В середині міста на розі 4-го вє. півн., на досить просторій площі, двоповерховий будинок. На стіні мала, коротка напис “Український Студентський Дім.” Так, це бурса. Її історія, зє здорова реакція нашого загалу на справу виховання віруючої інтелігенції. Вартості цього заведення ніхто з вас не оспорию. Впрочім не раз і не два тишмось, що маємо місце, звідки рік річно виходить два десятки студентів. Але хто, як і за що провадить це заведення, нас вже часом менше обходить. Часи неурожаю в Саскачевані здержали розвиток природної чітї многонадійної інституції. Матеріальні обставини тепер поліпшились. Нам належить розвиток, гідний нашого числа, та нашої спроможности. Тепер в місяці грудні буде до-

стоїть автомобілевий гараж.

Згадавши же про значіть з мистецької краси сільські дворики, замки, головню з XVIII і XIX століть. Всі ці пам'ятники в Харківщині, про які Лукомський написав був окрему працю, тепер уже не існують. Не пишасться теж уже славна гетьманська палата в Батурині, замок гетьмана Розумовського й інші палати, напр. чудові вілли на південних берегах Криму.

Спочатку большевицького режиму роблено спроби хоч частинно зберегти деякі мистецькі пам'ятники, переносити їх до міських музеїв. На жаль, це не було ніяке забезпечення для пам'ятників, бо серед обставин большевицького володіння вони пропадали теж по музеях. Ось доносила сама совєтська преса, що так сталося з мальовилом мистця Левіцького, яке перевезено в 1917 році з палати Рєпніна в Яготині до кївського музею. Тамошній стан зберігання пам'ятників найкраще описує совєтський письменник Ляндберг у “Записках писателя” (Лєніград, 1930): “Загальна жажда вищення всього, що нагадує минулу високу культуру та національну традицію.”

Згаданий Новіков твердить, що історія зробила кривду татарам, коли на рахунок їх варварства зачислила знищення багатьох пам'ятників. Во хоч вони дійсно багато знищили, але щойно большевники зрівняли з землею ті чудові церкви, що їх лишили в спокою дикі орди Азії, захоплені їхньою красою й величавістю.

бра нагода показати наше зрозуміння для бурси. Не справа в цім будинку. Не справа в цім малім дозі, що тажкий на нім. Тут ходить о справу важкийшу, більшу, справу засадничу. А це ВИХОВАННЯ української католицької інтелігенції. Ходить о це що би дати як найкраще приміщення та обставини для студіюючої молоді. Мусимо пам'ятати на місце, де мешкає студент, обставини серед яких живе. Це важне, бо дуже впливає на характер, на заінтересування справами життя молодого студента. Своя рідна інституція приходить в поміч. Вона дає ці сприятливі обставини. Це своє українське оточення, що витискає знамя на все життя.

Так, про ці справи ми менше часом говоримо, а може переочуємо. Та ні: Важні хвилі життя українського народу вимагають від нас ще більшої чуйности та жертвенности. До цього кличе нас всіх нарожающее молоде покоління, що так мало дістає уваги від нас. Як подбасмо про ці справи, така будучність наша буде. Одні вчений, Емерсон, сказав такі слова: “Дай хлопцеві добре рідне виховання й освіту, то дась йому палати та щастя, де тільки він не повернується.” Даймо своїй молоді належно виновітвані інституції а в них належне виховання, даймо ключ до кращого життя в нашій новій Батьківщині.

Справа виховання молодого покоління, справа належно виновітваних інституцій кличе нас всіх до діл, до правдивого патріотизму—а не діл, жертви. Всі спільні щирі жертви зложені в належний час заповука кращого нашої молоді. Хай ніхто не свідомий українців не останеться позаду в жертві на так важну справу.

о. М. Горюшко

В СПРАВАХ БУРСИ В САСКАТУНІ відбуде поїздку всєх о. М. Горюшко в спідучнім порядку:

Грудень, 1939

7. ДАВФІН, субота 16 грудня
8. Околиці ДАВФІНУ, неділя, 17 грудня.

9. СИФТОН, понеділок 18 грудня
10. ЕТІЛБЕРТ, вівторок 19 груд.
11. ВІННІПЕГ ОЗІС, середа 20 гр.
12. СЕНДІ ЛЕЙК, п'ятниця 22 гр.
13. Околиці СЕНДІ ЛЕЙК, субота—23 грудня

14. ВІННІПЕГ, неділя 24 грудня
15. ВІННІПЕГ, понеділок 25 гр.
16. ОЛЬБА, вівторок 26 грудня
17. ОБКВ'РН, середа 27 грудня
18. ЙОРКТОН, четвєр 28 грудня
19. МІЛВІЛ, п'ятниця 29 грудня
20. ГОЛАР, субота 30 грудня
21. ВІШАРТ, неділя 31 грудня
22. КРАСНЕ, понед. 1 січня 1940
23. АЙТУНА, вівторок 2 січня
(Продовження на сторіні 15)

ЗА ЦАРСТВО БОЖЕ В ДІТОЧИХ ДУШАХ

Діточа Сторінка

Святий Отець Николай

І знову з зоряних небес
стежками молочними
святий приїхав Николай
з ангелами малими.

І знов даруночки свої
розвозять саночками,
ангелики витаються
з вітшинами діточками.

Дітвора радо гомонить,
ангеликів витає,
а чудотворний Николай
дітий благословляє.

Щасливі ті діточки,
що в нічку Николая
дістануть хоч маленький дар,
як доказ ласки з раю.

Сон маленького Іваса

Ягоди самі випали з рук. Івась
почав утікати. . . .

Зі страху забув, куди йому додо-
му. І замість додому, пігнав ще даль-
ше в ліс. А ліс щораз густіший, щораз
темніший. Івасів щораз страшній-
ше. Він пообдирав собі убрання, по-
бивав пальчики, пообдировав личко. . .

А тут гадюка, вже тільки туй, туй
— і утікати за станиці. Івась тратить
силу.

Та щож то напереді?

Ох, який великий пел!

(Докінчення буде.)

Сніг

Як сніг упаде, білий сніг
і все довкола вкриє,
мороз потисне й на шибках
квітки зими засіє.

У теплій хаті жибонять
про щось діти тихо,
глядають віконцем в небеса,
на личка знать утіху.

Бо звідгіль в ясену ніч отсю
зійде святий Микола,
дарунків пишних принесе
з небесного престолу.

СВ. АВГУСТИН

Тому 1,500 літ жила в північній
Африці дуже побожна вдовиця —
Моніка, котра мала одного сина, Августина.
Але той син, хоч добре вчився, не
хотів мамі слухати. Він пішов між
злик хлопців і дівчат та читав злі кни-

жки. Тому зачав грішити і чимраз то
тяжче. Мама напаминала його і мо-
лилася, щоби він навернувся. Так во-
на молилася дуже довго, бо аж ці-
лих 18 літ. За той час її син покинув
школи і став учителем. Раз, коли він
ходив садом, почув якийсь дивний го-
лос. Той голос кликав його і здавало-
ся ішов з його середини — з душі. Той
голос казав: Ходи і читай, ходи і чи-
тай! Він послушав. Пішов до хати,
розтворив книжку а тою книжкою бу-
ло св. Письмо. Він зачав читати і на-
вернувся. Потім став священником і
єпископом в місті Гіппо, де помер 430
року. Його мама стала святою а та-
кож він, через молитви, покаєння і до-
брі діла. Св. Августин написав багато
вчених і добрих книг.

Пояснення: В північній Африці
були колись красні християнські ро-
мади, в містах, що називалися Тегасте,
Картаго, Гіппо, ітд. Мама, св. Моніка
писала сина далеко на науку, аж до
Італії. Там він пізнав св. Амброзія і
зачав читати добрі книжки. Потім,
коли навернувся, сам написав багато
добрих книжок. Одна з тих книжок
називається "Про Божу державу." З
того бачимо, як погано діляють на на-
ші книжки і зле товариство, а як до-
бре ділає добре товариство і добра ки-
жка. З того бачимо також, що треба
молитися нам, одним за других і не
жардати, щоби Бог зараз вислухав на-
ших молитов. Бог видить і знає. При-
йде час і надгородить тих, що на це
заслугують.

Питання: Як називався син св.
Моніки? Звідки походив? Чому грі-
шив? Хто за нього молився і як дов-
го? Чи та молитва помогла? Що ста-
лося вкінці і коли помер св. Августин?
Чим він став по наверненню і де по-
мер?

Настава: Я постійно буду мо-
литися за других!

(В СПРАВАХ БУРСИ. . . .)

Продовження з сторони 14)

У всіх справах, звязаних з бурсою
БУК-А прошу звертатись до Веч. О-ця.
Проситись асеч. Отців — Вп. Павів
Учителів, та ВСІХ українських грома-
дин о поміч для української Інституції.
Ректорат Бурси БУК-А в Саскатун.
О. П. Криворучка,
ректор

З ПОЕЗІЇ ЛЯТУРИНСЬКОЇ "ГУСЛА."

Вийшов збірник патріотичних вір-
шів нашої поетки Оксани Лятури-
нської п.з. "Гусла." в Празі 1939 р.

Ці поезії настільки гарні і враж-
ливі, що подасмо бодай виїмки з них.
А чей вони порушать неодне серце і
воно живніше забється. . . .

Питає святий Юрій молодця:

Що мав ти над життя дорожше?

Що на землі досяг?

— Я воін був, Побідоносче!

Доніс твій золот-стят!

Пішли на війну. . .

Шлях закурений хрестила,
відірвать очей не сила
від сліду копит дзвінких. . . .

Давно затерся слід копит,
давно вже коні продудили,
а далечей очам не спить,
не дохилили спіз дозрілчих. . . .

Якби хоч здалеку узріти!
Якби прийшла щаслива мить!
Пішли, пішли. . . і не вернули. . . .

Схилились сестри і вдовиці,
і матери і нареченні,
і капав віск із воскопичів,
за тих, що впали безіменні. . . .

Але дівчина викидає. . .

Встелю жилимом оспін.
Відібється відо стін
зелень, жовть і червнень,
ніби весен первінь. . . .

Як поїде милий,
квіт розкину білий.
Якщо ні, то зочу
хоч його спідочок. . . .

Посміхнеться оком доля;
довгі, довгі луки, поля
і темніше ночі гай,
як згубила — то й шукай!

Чи не образом України та дівчи-
на, що жде квіт розкинути білий, для
— воли?

РІЧНА КОНВЕНЦІЯ БРАТЦВА УКРАЇНЦІВ КАТОЛІКІВ МАНІТОБИ

Річна Конвенція Братства Українців Католиків Манітоби відбудеться у ВІННІПЕГУ, в Парохіальній Галі Пекери св. Володимира і Ольги, при ул. 115 МкГрегора, в неділю і в понеділок, дня 24 і 25 грудня 1939 р. (Латинське Різдво).

ПОРЯДОК КОНВЕНЦІЇ
НЕДІЛЯ: Служба Божою о год. 9-й і 10-й рано.

Пополудні о год. 2-й: Ресстрація делегатів і гостей.

О год. 3-й: Отворення Конвенції: о. др. В. Кушнір; вибір Президії до перепроведження Конвенції, привіт делегатів і гостей, Звіт з діяльності: Голова Т. Мельничук; Рекордовий Секретар: О. Малофій; Скарбник: А. Загарійчук. Звіт Контрольної Комісії; Потвердження Заряду в його дальшій діяльності аж до нового вибору на спідуючій Конвенції.

о. С. Семчук: Реферат: Значіння української католицької преси і наші обов'язки. Після цього збірка на пресовий орган Братства.

о. др. В. Кушнір: Реферат: Ідеологічна платформа Братства Українців Католиків.

ВЕЧЕРОМ: КОНЦЕРТ.

ПОНЕДІЛОК: Рано в год. 9-й Служба Божою.

О год. 10-й: Дискусійні думки, ради, побажання організаційного характеру.

О год. 12-й: Спільний Обід.
Пополудні: о год. 2-й: І. Рудачек: Реферат: Наше становище в Канаді.
Вв. паві А. Якиміщак: Роль українського католицького жіноцтва в наших часах.

Н. Новосад: Реферат: Організація української католицької молоді.

Всес. о. М. Григорійчук: Наші організаційні завдання на фармах.

УХВАЛИ, РЕЗОЛЮЦІЇ, ЗАКІНЧЕННЯ.

О год. 6-й пополудні **СПІЛЬНИЙ БЕНКЕТ.**

Українці Католики Манітоби: Наша Конвенція у Вінніпегу, це перегляд наших зорганізованих сил, це конгрес наших Батьків, це правні представники нашого народу будуть рішати про дальший хід нашої праці і наших культурних змагань на Канадійській Землі. Там ми начеркнемо не тільки напрямки нашої праці на найближчий рік, але затвердимо сильно основні нашої праці на цілі наші покоління. Ми в Канаді масмо нині говорити верде слово не тільки за нас, але також за цілий наш, під Московью, поневолений народ. Нехай не буде одної нашої парохії в Манітобі, одної нашої організації, якаби не вислала своїх делегатів на Конвенцію. Збирайтеся по два, по три з кожної колонії!— йдім разом всі: нехай голос нашого народу покотиться сильним гомоном по цілій Канаді.

наді а наші діла нехай будуть потікоюділа поневоених наших братів, звичаючи ім надію скорой свободи діла нового життя. Важка хвиля вимагає важких діл. Тому готовтеся на Конвенцію до Вінніпегу. Ожидасмо Вас. Витасмо Вас. Письменний зголошення участі слати вже на адресу: БУК, 115 МкГрегора Стр., Вінніпег.

За Провінційальний Заряд Братства

Українців Католиків Манітоби:

Т. Мельничук
голова

О. Малофій
секретар

З ВОСННИХ ПОЕЗІЙ

ПРОТИГАЗ

Сотні очей, як сотні ран,
сотні сердець, як один барабан....
Харкнув газом назустріч білому,
затремтів, синіючи баталіон....
Стук і стук стук сердець —
став неминуний кінець....
В очах пітма і холод мряк....
Як жпля крові горить зоря....
Пливне отруйний чад завіс....
Синім, глибини могоком
над палим знів полком.
Кілька крові не змогли добігти,
синім обличчям на різні луги
і в різні вилизлися нігті....

В школі.— Учитель: Михасю, покажи мені на малі Америку.

Михасю показує.

—Добре! А тепер, мої дорогі, скажіть мені, хто відкрив Америку?

Ціла класа одностовно:— Михасю!

Останні Вісти...

В Галичині ні більшовики ні німці не дозволяють нікому вийхати. Хіба хтось віткне і подасть вісти. В **Перемишлі** на Засяні, що під німцями, є українська громадська рада. Писарем з відомий провідник ФНС, бувший адютант генерала Гарнавського, Дмитро Палів, який навіть перевіз з міста українську друкарню перед більшовиками. В німецьким війську мас служити генерал Курманович. Віткачами зпід більшовиків занялися допомогові комітети, на чолі котрих стоїть німець проф. Ганс Кох, бувший старшина УГА. Письменники Галицької України на чолі з В. Пачовським написали відповіді письменникам зі Східної України, в котрій вихалютали Сталіна і совіти. Однак кожний, хто знає імена і людей, підписаних під тим письмом— свідомий, що вони зробили це ради фізичного збереження, щоби тільки ратувати життя перед більшовиками. В цидісті їх спів не можна вірити, бо вони були все проти більшовиків і були вірними людьми. Але

під більшовицьким обухом мусять писати то, що кажуть. Інакше їх застрілялиб.

В околицю Люблина німці вивозять жиждів. Мас їх там прибути 655,000. Вільно ім вязти з собою всего \$140. Всі працюють за дротами.

В Італії дають гроші на закупку нових синтетичних самоходів, котрі можна гнати без газоліни. Желуть ці самоходи метановим газом або алкогелем з цукрової трощі. Газоліну беруть виключно на військовій цілі.

У виборах в Нью Бронсвик побідили знова ліберали. Вони вибрали 27 послів, консервати вибрали 21 послів.

За п'ять днів, від суботи 18 листопада, німецькі підводні міни затопили 17 кораблів, з того шість одного дня. 21 листопада. Між затопленими є японський Терукуні Мару, один з великих торговельних кораблів.

За тиждень, від суботи 18 листопада 1939 до суботи 25 листопада затоплено 27 кораблів. Від початку війни, себто від третого вересня 1939 до 25

листопада затоплено всіх 153 кораблів— з того 83 британських.

В неділю 26 листопада премієр Чемберленс подав в радіській промові, що англійські вчені досіднили вже тайну успіху магнетичних підводних мін, котрі у великій мірі спричинили затоплення кораблів в останніх часах. Ці міни мають німці розсвітати по морі з літаків. Через затоплення кораблів с богато жертв в людях. Деякі кораблі пішли на дно в протягу трох минут, так що не було часу спускати ратункових човнів ані ратувати людей, що були під покладом корабля.

Англія проголосила тисну блокаду вивозу з Німеччини— якийнебудь корабель, що посміє везти товари з Німеччини, підпадає конфіскації. Проти того рішення запроотували голандці, бельгійці, італійці і ніпониці.

Дост. Дж. Л. Ралстон заявив, що перший рік війни буде коштувати Канаду \$315 міліонів.